

HARLEQUIN®

King

JENNIFER LEWIS

ARGENTIINLASE
VOODIS

020

VEEBRUAR

Jennifer Lewis
In the Argentine's Bed
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Jennifer Lewis
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02205010
ISBN 978-9949-12-874-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Kuidas panna võhivõõras inimene oma DNA-d loovutama?

Susannah Clarke'i rendiauto bensiinipaak oli peaaegu tühi. Ta teadis, et Tierra de Oro *estancia* asus Mendozast üsna kaugel, ja oli reisiplaanid seda arvesse võttes teinud. Aga auto ja selle bensiinipaak olid tillukesed ja kõik muu oli siin palju suurem, kui ta ette oli kujutanud.

Kaasa arvatud tema enda ärevus.

Temast paremal sädeles päike Andide kõrgetel, lumega kaetud tippudel. Tema ümber laius viljakas tasan-dik, kus asusid mõned maailma parimatest veinimõisat-est.

Kui ta kiirteelt ära pööras, kõikus bensiininäidiku nõel nulli kohal. Ole nüüd, veel natuke. Ta ei tahtnud, et bensiin otsa saaks ja ta peaks koos oma uudisega ülejäänud tee maja juurde jala minema. “Kuulge, ma arvan, et te olete minu ülemuse abieluväline poeg – kas saate mulle galloni bensiini anda?”

Naine neelatas raskelt, kui maja tema vaatevälja il-mus.

Tõmba sügavalt hinge.

Ta võttis jala gaasipedaalilt, lootes järelejäänud ben-siinitilkadest viimast võtta. Sissesõiduteed ääristasid küpresside read, mis varjasid seda ereda päikese eest. Elegantne maalitud silt suunas paremale, kust ta leidis mägede taustalt suure telliskivihoone. *Tierra de Oro Bo-dega* ehk veinimõis.

Susannah liikus maja poole. Seekord ei tulnud ta peaviinamarjakasvatajaga rääkima sellest, millised viinamarjasordid kohalikus pinnases hästi kasvasid, ega sellest, mitu kasti Hardcastle Enterprises oma lipulaevast restorani jaoks soovis.

Küpressiavenüü avanes lopsakasse aeda, mis ümbritses punase kivikatuse ja suurte kaarakendega kena vana maja.

Ongi see.

Susannah peatas manuaalkäigukastiga auto nõksatades puittahveldisega ukse ees. Ta avas ukse ja astus välja, süda tagumas.

Siis kuulis naine haukumist. Vali kurguhäälne haukumine lähenes sekunditega. Kaks tohutut valget koera söötsid maja nurga tagant üle kruusa tema poole.

Püha...

Susannah taganes koperdades ja tiris autoukse käepidet, tema pähe kerkisid pildid sellest, kuidas ta Amado Alvarezel lävel elusalt nahka pistetakse.

Autouks ei avanenud.

Ilmselt oli kulunud käepide tänaseks juba küllalt tööd teinud.

“Appi!” karjatas naine viimaks hispaania keeles, kui esimene hüglaslik loom tema poole hüppas, lõuad laiali.

Koer hüppas naise najale ja paiskas ta vastu autot samal ajal, kui teine koer paari jala kaugusel haukus ja urises. Susannah’ küünarnukki läbistas valujutt, kui see poollahtise autoakna vastu paiskus. “Appi!”

Välisuks lendas lahti ja ta kuulis toriseva mehehäälega antud korraldust. Koerad taganesid kohe ja võtsid

süütult lõõtsutades istet. Susannah nägi ikka veel tillukese rendiauto vastu litsutult vaeva, et normaalset hingamisrütmi tagasi saada.

Pikk mees tuli kergel sammul trepist alla. “Ma vabandan oma koerte liiga innuka tervituse pärast.”

Mees rääkis hispaania keeles. Ja miks ta poleks pidanud seda tegema? Tal polnud aimugi, kes naine oli.

Mehe tumedad juuksed langesid võrgutavalt mandlikujulistele silmadele. Tema khaki-pükste pehmed voldid ja kreemikarva särk osutasid laiadele õlgadele, kitsastele puusadele ja pikkadele lihaselistele jalgadele.

Mees oli kena.

Ja umbes kolmekümnene. Tarrant Hardcastle'i kadunud poja vanus.

Susannah' süda, mis tänu surmalähedasele kogemusele juba tagus, hakkas veel kiiremini lööma.

Naine sirutas käe. “Vähemalt pole teil murdvaraste pärast muret.”

Mees naeratas. Kergelt viltune muie. Valged hambad ja päikesepruun nahk. Susannah leidis, et tema süda peksles põhjustel, mis polnud kuidagi seotud hirmuga, kui mees soojalt tema kätt surus.

Kas naine kujutas seda ette või pigistas mees tema kätt kahemõtteliselt? Need vallatud pruunid silmad särasid nurjatult.

Susannah oli hea inimestetundja ja ta nägi, et see mees oli harjunud oma tahtmist saama.

Mehe näojooned oli aristokraatlikud, suursugused. Tema pikk, veidi kongus nina kitsenes tilgakujulisteks

sõõrmeteks. Kõik mehes väljendas sundimatust ja rahulolu ümbritsevaga.

Ta nipsas sõrmedega ja kaks hiigelsuurt koera tulid tema juurde ja küürutasid tema jalge ees, keeled ripakil ja jumaldav pilk peremehele suunatud. “Paluge daamilt vabandust.” Mees tõstis käe ja koerad pöörasid kohe ringi. Siis nipsas ta sõrmedega ja penid lömitasid naise jalge ette.

“See avaldab muljet.”

“Cástor ja Pólux on tavaliselt viisakate kommetega. Ma ei tea, miks nad nii endast välja läksid.” Mees vaikis ning libistas üleoleva pilgu üle naise sinise jaki rinnaesise lehviva puuvillase seelikuni. “Aga ehk siiski tean.” Tema silmad särasid vihjavalt. “Kuidas ma saan teid aidata?”

“Kas te olete Amado Alvarez?”

“Teie teenistuses.” Mees langetas pilklikult kummardades pea. “Teie nimi?”

“Susannah Clarke.” Susannah tõmbas sügavalt hinge. “Ma... ma pean teiega üht isiklikku asja arutama.”

Mehe kena laup tõmbus kergelt krimpsu. “Kui huvitav. Tulge ometi sisse.” Ta osutas laiale kivitrepile, mis viis avatud ukse juurde.

Amado tõmbus kõrvale, kui naine trepist üles astus, küünarnukk ikka veel tuikamas sealt, kus see oli koerte rünnaku eest taganedes autot tabanud.

Muidugi, tema uudis võis Amado Alvarezle palju tõsisemalt mõjuda kui marraskil küünarnukk.

Mees juhatas ta avarasse elutuppa, kus mugavad diivanid olid seatud uhke kamina ette. Üle plaatidest põranda järgnesid neile suurte koerakäppade sammud.

“Isiklik asi, ütlete te?” Amado viipas naisele, et too nahkdiivanil istet võtaks. Mees istus tema kõrvale, kuid viisakasse kaugusse. Koerad sirutasid end süütamata kamina ees mustriksel vaibal välja.

“Jah.” Susannah põimis sõrmed vaheliti. “Kas te olete kunagi kuulnud Tarrant Hardcastle’ist?”

Veri tagus Susannah’ ajus, kui mees küsimuse üle järele mõtles.

Amado kehtas õlgu. “Ei, kas oleksin pidanud kuulma?”

“Noh...” Naine mudis sõrmi. Kui ta selle untsu keerab, võib ta oma tööst ilma jääda. “Ma ei ole kindel, kuidas seda öelda, aga ta usub, et on teie isa ja ta sooviks väga teiega kohtuda.”

Amado silmad tõmbusid pilukile ja tema suu laienes kõveraks naeratuseks. “Kas see on mingi nali? Kes teile selle ülesande andis? Tomás?”

Susannah tõmbas hinge. “Ma kardan, et see pole nali. Tarrant usub, et tal oli 1970ndate lõpus teie emaga Manhattanil armulugu ja teie olete selle suhte tulemus.”

Amado nägu tõmbus lõbusalt kurruliseks. “Manhattanil? New Yorgis?”

“Jah. Teie ema õppis seal kunsti. Vähemalt Tarrant mäletab seda nii.”

Amado vahtis naist, nagu oleks selle näkku just ilmunud kolmas silm. “Minu ema... õppis New York Citys kunsti?” Ta puhkes naerma.

Amado pööras pead. “*Mamá!*” Tema häälel kaikus läbi toa. Susannah kohkus, kui mees oma ema hüüdis. Ilmselt praegu viiekümnendates naine, kes elab auväär-

set elu, peab kohe silmitsi seisma paljude aastate taguse eksisammuga, mis võib nende kõikide elud pea peale pöörata.

Susannah surus end sügavamale diivanisse.

“Mis on, kullake?” vastas vaikne hääl. Susannah tõusis, kui mehe ema tупpa astus. Kohevate hallide juuste, paksude raamidega prillide ja tumesiniste ortopeediliste kingadega lühike ümar naine.

Susannah pilgutab silmi. Proua Alvarez moodustas terava kontrasti Tarranti endisest iluduskuningannast kolmanda naisega.

Amado tõusis ja suudles naist. “*Mamá*, see peaks sulle meeldima. Luba, ma tutvustan teid kõigepealt. Susannah Clarke, see on minu ema Clara Alvarez.”

“Rõõm teiega kohtuda.” Clara surus õrnalt Susannah’ kätt. Tema nahk oli pehme nagu tema häälgi. Naise helesinised silmad särasid soojalt. “Kas te tulite kaugel?”

Susannah neelatas raskelt. “New Yorgist.”

“*Mamá*, oled sa kunagi New Yorgis käinud?”

Susannah oleks võinud vanduda, et vanem naine – ja ta nägi välja peaaegu seitsmekümnene – muutus korraga. Tema hoiak muutus jäigaks ja ilme karmiks. “Ei iial.”

“Susannah paistab arvavat, et sa õppisid seal 1970ndatel kunsti.”

Clara Alvarez puhkes naerma. Aga see polnud loomulik, vaid terav ja sunnitud naer. “Milline lollus. Ma pole kunagi Buenos Airesest kaugemal käinud. Miks ta peaks midagi nii hullumeelset mõtlema?”

Naise pilgus helkis kahtlus – ja etteheide –, kui ta Susannah't vihaselt üle prilliraamide pörnitses.

Susannah kõhkles. Oli võimatu kujutleda Tarranti armulugu selle... väikese vana naisega. Isegi kolmkümmend aastat tagasi oleks ta olnud keskealine. Tarranti praegune naine oli mehest vähemalt poole noorem.

“Vabandage, mul on pott pliidil.” Clara vabandas ja lahkus kiirustades.

“Näete nüüd, mida ma silmas pidasin?” Amado kergitas kulmu. “Mul on valus seda öelda, aga kardan, et ma pole see Amado Alvarez, keda te otsite.”

Susannah kortsutas kulmu. Alvarez oli levinud nimi... Kas uurija võis eksida?

Aga Tierra de Oro oli õige koht. Ja talle oli antud käsk ilma *selle* Amado Alvarez DNA-ta Hardcastle Enterprisesesse mitte tagasi minna.

Aeg oli määrava tähtsusega. Tarrant Hardcastle oli juba arstide prognoosidest kauem elanud ja kui ta tahtis oma kadunud pojaga kohtuda enne, kui on hilja...

“Asja saab lahendada lihtsa analüüsi abil. Kui te olete nii lahke ja annaksite mulle oma DNA proovi, laseksin seda viivitamatult analüüsida ja tõde selguks.”

Amado silmad läksid pärani. “DNA? Te tahate minu verd?”

“See ei pea veri olema. Tegelikult oleks kaabe teie suu sisepinnalt ideaalne.”

Amado lõi oma suure käe põsele, nagu üritaks keegi seda peitliga õõnestada. “Ei.”

Clara tuli uuesti tuppa, tirides enda järel hõbehalide juustega meest, kes Susannah't pörnitses. Clara

sosistas nii kiiresti, et Susannah ei suutnud sõnu eristada.

Koerad ajasid end õhus pinget tajudes jalule.

Vanem mees tuli Susannah' juurde ja noogutas järevalt tervituseks. "Noor daam, mina olen Ignacio Alvarez ja Amado on minu poeg. Teie asjad siin on aetud. Lubage mul teid autoni saata."

Sel mehel olid pruunid silmad nagu Amadol, aga Tarrantil olid sinised silmad. Kui Tarrantil ja Claral oli armulugu, peaksid Amadol ju sinised silmad olema?

"Ma... ma," Susannah otsis õigeid sõnu. Kui ta ilma DNA-ta koju läheb, saab Tarrant maruvihaseks.

Ilmselt laseb mees ta lahti.

Või saadab kohe siia tagasi.

Või mõlemat.

"*Papá*, sa šokeerid mind." Amado kortsutas kulmu ning astus isa ja Susannah' vahele. "See noor daam võib olla oma otsingutes eksinud, aga ta tuli siia New Yorgist ja me pole talle isegi suupisteid pakkunud."